

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącej na podstawie rozporządzeń nr 111/1999 ⁽¹⁾ i 1799/1999 ⁽²⁾ udzielono zamówienia na przewóz wołowiny do Federacji Rosyjskiej w ramach programu dostaw produktów rolnych do tego państwa.

W następstwie wydania wyroku Trybunału z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie C-623/11 Geodis Calberson GE, dotychczas nieopublikowanego w Zbiorze, przyznającego sądowi Unii właściwość do rozpoznania żądań o odszkodowania za szkodę wynikającą z uchybień popełnionych przez krajową agencję interwencyjną, skarżąca wnosi o odszkodowanie za szkodę, którą miała ponieść w ramach wykonania wspomnianego zamówienia.

Skarżąca podnosi tym samym, że krajowa agencja interwencyjna, FranceAgriMer, dopuściła się uchybień – a mianowicie i) opóźnionego zwolnienia złożonych przez skarżącą zabezpieczeń należytej realizacji zamówienia, ii) spóźnionej zapłaty niezakwestionowanych faktur, iii) braku zapłaty niektórych niezakwestionowanych faktur oraz iv) uregulowania niektórych faktur w odmiennej walucie niż waluta przewidziana w zamówieniu – powodując szkodę dla skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 111/1999 z dnia 18 stycznia 1999 r. określające ogólne zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2802/98 w sprawie programu dostaw produktów rolnych do Federacji Rosyjskiej (Dz.U. L 14, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1799/1999 z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie dostaw wołowiny do Rosji (Dz.U. L 217, s. 20).

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2014 r. – Front Palisario przeciwko Radzie

(Sprawa T-180/14)

(2014/C 184/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la sagaïa-el-hamra et du rio de oro (Front Palisario) (Laâyoune) (przedstawiciel: G. Devers, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności jej skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji Rady;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi 12 zarzutów w uzasadnieniu skargi na decyzję Rady 2013/785/UE dnia 16 grudnia 2013 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Unii Europejskiej protokołu między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Porozumieniu o partnerstwie w sektorze rybołówstwa pomiędzy Unią Europejską a Królestwem Marokańskim ⁽¹⁾.

Skarżąca uważa, że jako przedstawiciela ludu Sahrawi akt ten dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, gdyż zaskarżona decyzja nie pozwala zrozumieć, jak Rada uwzględniła w swoim procesie decyzyjnym fakt, że Sahara Zachodnia jest terytorium nieautonomicznym okupowanym przez Królestwo Marokańskie.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady konsultacji, gdyż Rada przyjęła zaskarżoną decyzję, nie konsultując się ze skarżącą, podczas gdy prawo międzynarodowe wymaga, by eksploatacja zasobów naturalnych ludu terytorium nieautonomicznego była prowadzona w konsultacji z jego przedstawicielami. Skarżąca twierdzi, że jest jedynym przedstawicielem ludu Sahrawi.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady spójności, gdyż zaskarżona decyzja pozwala na wejście w życie umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do terytorium Sahary Zachodniej, podczas gdy żadne państwo członkowskie nie uznało zwierzchności Królestwa Marokańskiego nad Saharą Zachodnią. Zaskarżona decyzja wzmacnia zajęcie przez Królestwo Marokańskie terytorium Sahrawi, co jest sprzeczne z pomocą udzieloną przez Komisję uchodźcom Sahrawi. Zaskarżona decyzja nie jest ponadto spójna ze zwyczajową reakcją Unii Europejskiej na naruszenia obowiązków wynikających z bezwzględnie obowiązujących norm prawa międzynarodowego i jest sprzeczna z celami wspólnej polityki rybołówstwa.
4. Zarzut czwarty dotyczy uchybienia celowi zrównoważonego rozwoju.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z uzasadnionymi oczekiwaniami skarżącej, powstałymi w wyniku wielokrotnych wypowiedzi instytucji Unii Europejskiej dotyczących zgodności z prawem międzynarodowych umów zawartych z Królestwem Marokańskim.
6. Zarzut szósty dotyczy naruszenia układu stowarzyszeniowego zawartego między Unią Europejską a Królestwem Marokańskim, gdyż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 2 tego układu w zakresie, w jakim narusza prawo do samostanowienia.
7. Zarzut siódmy dotyczy naruszenia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, gdyż zaskarżona decyzja pozwala na wejście w życie protokołu, w którym Unia Europejska i Królestwo Marokańskie ustalają kwoty połowowe na wodach niepodlegających ich suwerenności i zezwalają statkom Unii na eksploatację zasobów rybołówstwa podlegających wyłącznej suwerenności ludu Sahrawi.
8. Zarzut ósmy dotyczy naruszenia prawa do samostanowienia, gdyż zaskarżona decyzja wzmacnia zajęcie Sahary Zachodniej przez Królestwo Marokańskie.
9. Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia zasady trwałej suwerenności nad zasobami naturalnymi oraz art. 73 Karty Narodów Zjednoczonych, gdyż nie skonsultowano się ze skarżącą, chociaż zaskarżona decyzja pozwala na eksploatację zasobów naturalnych podlegających wyłącznej suwerenności ludu Sahrawi.
10. Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, gdyż zaskarżona decyzja powoduje powstanie zobowiązań międzynarodowych względem skarżącej bez jej zgody.
11. Zarzut jedenasty dotyczy naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, gdyż zaskarżona decyzja przynosi wsparcie finansowe polityce kolonizacji Sahary Zachodniej przez Królestwo Marokańskie.
12. Zarzut dwunasty dotyczy prawa odpowiedzialności międzynarodowej, gdyż zaskarżona decyzja prowadzi do odpowiedzialności Unii Europejskiej w świetle prawa międzynarodowego.

(¹) Dz.U. L 349, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2014 r. – Freitas przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-185/14)

(2014/C 184/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: José Freitas (Porto, Portugalia) (przedstawiciel: J.-P. Hordies, adwokat)

Strony pozwane: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;